

de første 10 Aars Forløb staaer enhver Skoveier frit forat hugge saa Meget, han vil, i sin Skov, altsaa at formindste sin Skovs Værdi. Der er her givet en Sikkerhed for Panthavere i de første 10 Aar af Besidderens Tid, og ud derover har han heller ingen Beskyttelse i dette Dødblik. Den Uoverensstemmelse, som den ærebe Taler fandt mellem Bestemmelserne i Punkterne under Littr. a og b i § 4, kan jeg ikke erkjende for at være tilstede. Bøden i § 4 a refererer sig til en ganske anden Forseelse end den, der er omtalt i § 4 b; thi hiin omhandler det Tilfælde, at Noget borthugger eller rydder sin Skov til Opdyrkning eller Græsning, altsaa vitterligt besviger Statskassen, det vil sige, han handler, som om han allerede havde Skovfrihed for dette Areal, men uden at have underkastet sig de Vilkaar, Lovudkastet fastsætter som Betingelse derfor. Det er en Forseelse af en ganske anden Natur og langt mere strafbar end den, at en Skoveier ved Uforstand, eller muligviis for at gjøre sig en større Fordeel, har forhugget sin Skov, uden derfor at berøve den Charakteren af at være Skov, og jeg troer altsaa, det er fuldstændig i sin Orden, at man i første Stykke af § 4 har foreslaaet meget strenge Bøder for den der omhandlede Forseelse, hvorimod Bøderne i det andet Tilfælde under Littr. b ere langt mildere, ligesom de ogsaa kun kunne komme til Anvendelse, naar Forseelsen, eller rettere Forsømmelsen, har faaet et vist Omfang. At de Bøder, der omhandles under Littr. c, ere af en endnu mildere Art, følger af sig selv, thi naar Storm eller Ud hærger en Skov, vilde det være ubilligt ikke at give Eieren en vis Frist, inden hvilken Bødebestemmelserne skulle træde i Kraft. — Det er med fuldt Forsæt, at jeg ikke i Lovudkastet har foreslaaet nærmere Regler for, hvad der skal forstaaes ved, at en Skovbund er bevoget eller ikke, thi det er af det Slags Spørgsmaal, der kun kunne afgjøres efter et Skjøn. Det er en Selsfølge, at de Tilsynsmænd, som benyttes af Administrationen for at paasee, at Lovens Regler og Paabud blive opfyldte, ikke kunne idømme Bøderne; de skulle gjøre Anmeldelse, naar de troe, at disse Regler ere overtraadte, men det bliver Domstolenes Sag at idømme dem, naar der er Anledning dertil.

Det er altsaa ganske den samme Fremgangsmaade, som altid finder Sted i lignende Forhold. Den ærebe sidste Taler fremhævede, hvad der iøvrigt ogsaa er blevet nævnt af en af de foregaaende Talere, at man burde søge at bevare den Skov, som staaer paa saa ringe Jord, at denne ikke vilde kunne finde en fordelagtigere Anvendelse som Agerjord; men jeg finder, at det vilde være ganske mærkværdigt, om man vilde indsætte en saadan Bestemmelse i et Lovudkast, der netop gaaer ud fra den Forudsætning, at man kan overlade til Vedkommende selv at bedømme, hvortil hans Eiendom er bedst skiftet. Drifter man sig ikke til overhovedet at overlade Grundeierne i Landet frit Valg mellem at dyrke Korn eller Skov paa deres Jorder, kan man heller ikke bruge Lovudkastet; men drifter man sig dertil, veed jeg ikke, hvorfor man skalde undtage de Skovstrækninger, som staae paa vitterlig slet Jord, fra Skovfrihed. Lovudkastet forudsætter netop, at der vil voxe Skove op paa de Jorder, som fortrinnsviis egne sig til Skovdyrkning, men hvorfor da forbyde Skovrydning paa Jorder, som vitterligt ikke ere skikede til Andet? Naar den ærebe Taler yttrede, at han vilde kunne gaae ind paa nye Lovbestemmelser om, at Skove paa gode Jorder kunde bortryddes, naar de erstattedes ved Skove paa mindre gode Jorder, men samtidigt udtalte, at han for sit Vedkommende ikke vilde være tilfreds med, at denne Erstatning fandt Sted i en anden Provinds af Landet end den, hvori Skovene vare forsvundne, ja, jeg troer endog, han sagde, at denne Ombytning maatte finde Sted indenfor den samme Egn's Grændser, hvori Skovene havde ligget, vil jeg kun gjøre opmærksom paa, at, dersom man ikke ønsker at gaae videre, behøver man ikke at uleilige sig; thi en saadan Omflytning er allerede for Tiden meget let at opnaae. Det hører til de løbende Bevillingsager, at der bliver givet Tilladelse til at rydde det og det Stykke Skov imod at plante det og det Stykke, i Reglen i samme Egn, eftersom Eieren kun sjældent disponerer over et længere fraliggende, eller endog i en anden Provinds liggende Areal. En saadan Ombytning af Areal mod Areal i samme Egn behøve vi altsaa ikke at fremme ved Lov; den fremmes let og hurtigt nok ad den sædvanlige